

Ivan Alduk

Rustem-paša i Mihrimah

Ivan Alduk
HR, 21210 Solin
A. Starčevića 146

U članku se donosi priča o gospodarima Solina u vrijeme otomanske vlasti. Radi se o velikom veziru Rustem-paši Hrvatu i njegovoj supruzi, turskoj princezi Mihrimah. Tijekom XVI. stoljeća tih dvoje ljudi imali su velike uloge u životu Osmanskoga Carstva, kao i znatan utjecaj na događaje u Solinu i njegovoj okolici.

Ključne riječi: Rustem-paša Hrvat, Mihrimah, granice, Solin

UDK: 904(497.5 Solin)“14“

Pregledni članak
Primljeno: 14. lipnja 2010.

Konačnim zauzećem Klisa godine 1537. Turci postaju neposredni splitski susjedi, a granica se ustaljuje na solinskoj Rici. Mletačka posada će sve do 1571. ostati u maloj utvrdi koja se dizala nešto niže od današnjega Gospina mosta.¹ Te će godine plaćenici utvrdi sramotno predati Turcima za što će ih splitski knez objesiti. Splitski će se teritorij protezati jedva dvije milje oko grada. Prema riječima mletačkoga izvjestitelja za Dalmaciju Antonija Giustiniana iz godine 1575. splitski se teritorij održava »nekom čudesnom i dostojnom samilošću«.

U ovom kratkom radu donosimo ponešto drukčiju priču koja nema toliko veze s našim gradom koliko s njegovim gospodarima u XVI. stoljeću, gospodarima koji možda nikada nisu vidjeli svoj posjed na samom rubu golemoga Osmanskoga Carstva.

Solin je u to vrijeme posjed (čitluk) koji služi kao zaklada (vakuf) u vlasništvu turske princeze Mihrimah, kćeri najvećega turskog sultana svih vremena Sulejmana Veličanstvenoga (ili kako ga na istoku zovu: Kanuni - Zakonodavac). Mihrimah je ovo feudalno dobro naslijedila od svoga muža, velikoga vezira Rustem-paše Hrvata.

O njegovu podrijetlu danas znamo vrlo malo. Rođen je oko godine 1500. kao kršćanin, katolik, u našim krajevima (u Skradinu, možda u Solinu ili okolici). O njegovu hrvatskom podrijetlu svjedoči i razgovor koji prenosi An-

tun Vrančić, a koji su on i Franjo Zay (zapovijednik dunavske flote) s velikim vezirima vodili na hrvatskome, bez prevoditelja!² Rustem je vjerojatno u sklopu devširme³ odveden u Konstantinopol (Istanbul) gdje se polako penjao na društvenoj ljestvici te postao guverner Diyarbakira, grada na Tigrisu u sjeveroistočnoj Anatoliji. Nosio je i titulu rikabage (ričab-aga), ceremonijalnoga dužnosnika koji sultanu pridržava stremen dok se uspinje na konja! Ubrzo je postao damat, mladoženja osmanske dinastije. Dana 26. studenog 1539. oženio je Mihrimah, kćer Sulejmana Veličanstvenoga. Pet godina kasnije Rustem-pašu sultan Sulejman postavio je za velikoga vezira Osmanskoga Carstva. To vrijeme, XVI. stoljeće, doba je uspona paša balkanskoga podrijetla, a obilježeno je neviđenim slučajevima nepotizma i prodajom pojedinih državnih položaja. Njegovu je imenovanju i napredovanju bez sumnje pomogla i Rokselana, izuzetno utjecajna Sulejmanova žena i majka princeze Mihrimah.

Rustem je za velikoga vezira imenovan s jasnom zadaćom obuzdavanja inflacije i punjenja državne riznice. Sudeći prema onodobnim izvorima paša je imao nezadrživu ambiciju što mu je uvelike pomoglo u godinama koje slijede.⁴ Pojačavanje poreznih opterećenja puni i njegovu i državnu blagajnu pa je sultan zadovoljan jer može redovito plaćati vojsku, posebice nemirne i na bunt spremne janji-

1 Opis tvrđave vidi u V. Solitro 1989, str. 184.

2 Vrančić i Zay su kao poslanici Ferdinanda Habsburškoga godine 1553. otputovali u Carigrad. Kasnije im se priključio i Flamanac Augier de Busbecq, jedan od najučinijih ljudi svoga doba. Vrančić i Busbecq su na putovanju kroz Malu Aziju u Ankari otkrili i zapisali tzv. *Monumentum Anciranum*, natpis s oporukom rimskoga cara Augusta - *Res gestae divi Augusti*. Vrančić i Zay su se vratili tek 1557. Vrančić je 1567. kao šezdesetogodišnjak ponovno krenuo u Carigrad kao pregovarač cara Maksimilijana, a tamo su ga tada dočekali Selim II. i njegov veliki vezir Mehmed-paša Sokolović. T. Pavičić 2004, str. 12-21.

3 Devširme - danak u krvi, prisilno prikupljanje zdravih kršćanskih dječaka, ponajviše u balkanskim provincijama Carstva, koji će se odgajati u duhu islama u janjičarskim i sličnim školama.

4 A. Clot 2005, str. 156.

Slika 1
Portret princeze Mihrimah (Mazovian museum, Plock, Poljska)

čare.⁵ Porez se naplaćuje na sve i sve je na prodaju pa tako i brojne državne službe i dužnosti. Rustem-paša u širokim narodnim masama postaje vrlo nepopularan pa ubrzo dobiva i nadimak Uš ili Ušljivac!⁶ Zapadnoeuropski poslanici u Carigradu, Flamanac Busbecq i mletački bailo (poslanik) Bernardo Navagero, ističu njegovu snalažljivost, okrutnost, ali i jako dobro pamćenje te spremnost da za novac napravi sve.⁷ Zli su jezici opisivali kako je iz carskoga vrta prodavao ruže i ljiljane, a sluge je tjerao da opremu i oružje ratnih zarobljenika uredeno slažu i popisuju kako bi i to lakše i brže prodali. Mržnji prema veziru pridonijelo je i stalno spletkarenje na vladarskom dvoru gdje su se veliki vezir, princeza Mihrimah i sultanija Rokselana neprestano trudili pridobiti Sulejmana na svoju stranu i okrenuti ga protiv sinova iz ranijih brakova, posebice najstarijega, Mustafe.

5 G. Goodwin 2006, str. 145.

6 G. Goodwin 2006, str. 150.

7 A. Clot 2005, str. 156-159.

8 G. Goodwin 2006, str. 41-42, 145-146. Sinan-pašu je godine 1553. na mjestu admirala otomanske mornarice naslijedio Pijale-paša, koji je možda bio podrijetlom s Pelješa. Na tom je mjestu ostao gotovo do svoje smrti 1578. Bio je jedan od najsposobnijih otomanskih admirala. Oženio je Sulejmanovu unuku Gevher Han, kćer budućega sultana Selima II.

9 A. Fisher 1992, str. 119.

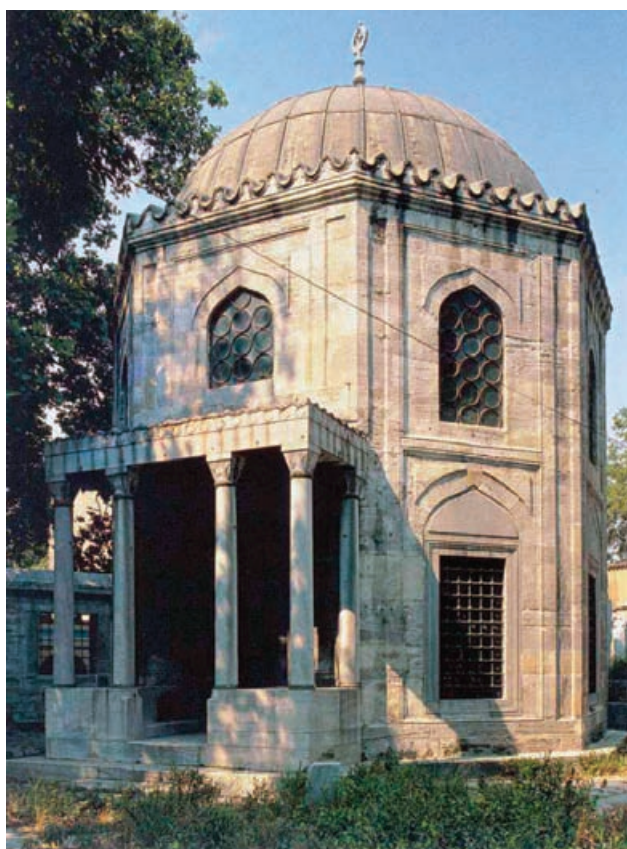
Iako je Rustem svoga brata Sinana postavio za kapudan-pašu (admirala turske mornarice), francuski putopisac i geograf Nicolas de Nicolay opisuje njegov prijezir prema članovima vlastite obitelji koje je ostavio kao prosjake na istanbulskim ulicama nakon što su ga došli posjetiti. Čak je i vlastitoga oca prepustio krajnjoj bijedi i siromaštvu.⁸ Nažalost, lijepe riječi o Rustem-paši Hrvatima svele su se samo na njegovu snalažljivost i sposobnost da bilo kojim sredstvima napuni carsku blagajnu. Sulejmanu je za to i bio potreban!

Izvori za Rustema kažu da je rastom bio nizak te vrlo tamne puti što se veže za priču koju nam prenosi Evlijah Čelebija.⁹ Naime, Sulejman je jednom prilikom s Rustemom jahao prema carskom lovištu Kagithane u blizini Istanbula. Tada su prošli pokraj groba sultana Bajazida II. koji je na prijestolje došao nakon krvave borbe s bratom. Na sultanov komentar o Bajazidu kao pobunjeniku i mornarhu (u čemu se krila usporedba s Mustafom) iz groba se podigla crna izmaglica što je prestrašilo Sulejmanova konja te je ovaj zbacio svoga jahača. Rustemovo lice je od straha potamnilo i takvo ostalo 70 dana. Objasnivši sebi ovaj događaj kao kaznu što je zaveden Rustemovim pričama osudio na smrt vlastitoga sina (o čemu više kasnije), Sulejman je velikom veziru poželio crno lice i na drugom svijetu kao nagradu za njegova crna djela!

Godine 1552. Rustem je imenovan seraskerom (vrhovnim vojnim zapovjednikom) pohoda na Perziju i tamošnju vladarsku kuću Safavida. Tada je počeo konačni obračun s princem Mustafom. Rustem-paša je stigao do Karamanije na jugoistoku Turske odakle je sultanu poslao unaprijed pripremljeno pismo o bojazni među vojskom koja ne vidi sultana na svom čelu i pita se nije li vrijeme da ga zamijeni netko mlađi i sposobniji. Sulejman se vjerojatno zabrinuo, a Rustem mu je preko spahijskoga age (zapovjednika sultanovih konjaničkih odreda), inače sultanova miljenika i pouzdanika, poručio da se Mustafa ne protivi ideji o smijeni na prijestolju te da je već stupio u kontakt sa Safavidima koji bi mu oko svega pomogli.

Sulejman je pobjesnio. Pohod na Perziju je otkazan. Sljedeće ljeto, godine 1553., sultan je stao na čelo vojske i krenuo prema istoku, a Mustafi je naredio da se pojavi pred njim. Prema drugoj priči mladoga je princa sam Ru-

stem nagovarao da se pridruži ocu dok je sultana upozoravao da Mustafa stiže sa svojom vojskom iz Amasyje kako bi ga svrgnuo. Iako je oklijevao, šehzade (princ) je pred oca stigao u Ereğli na jugoistoku Anatolije (ili u Aktepe kod Konyje). Tragediju koja se tada dogodila u Sulejmanovu šatoru prenio je Busbecq koji je priču čuo od očevidaca.¹⁰ Teški zastori ulaza u sultanov šator su se zatvorili iza mladoga princa kojega su istoga trenutka zgrabili nemilosrdni Sulejmanovi slugi, ljudi čiji su jezici, iz očitih razloga, davno odsječeni. Šehzade je pružio neočekivan i snažan otpor. Znao je kako ga u slučaju da se iz svega izvuče živ čeka carsko prijestolje. Kažu da je već vidio kako ga čitava vojska proglašava za novoga sultana. Sulejmana, koji je sve gledao iza zastora, obuzeo je strah i bijes. Pogled koji je uputio ubojicama vlastitoga sina nagao ih je da se još jednom bace na princa i obore ga na pod. To je bio Mustafin kraj. Tijelo mu je istoga trenutka

Slika 2
Istanbul, Prinčeva džamija (Sehzade cami) - Mauzolej (Turbe) Rustem-paše Hrvata

izneseno i bačeno na tepihe ispred šatora na pogled svima, napose prinčevim vjernim janjičarima. Sulejman im je time poručio da je njegova vlast čvrsta i neupitna.

Janjičari su pobjesnili i, da su imali koga da ih povede, sultan bi bio ostao bez prijestolja. Svoj bijes su usmjerili na Rokselanu i velikoga vezira koji je »utrnuo najsjajnije sunce čija je svjetlost mogla povećati slavu carske kuće«. Janjičarska srdžba je bila tolika da su u Amasyji, gradu kojim je upravljao Mustafa, podmetnuli požar i spriječili stanovništvo da ga ugasi. Čitava država, posebice pisci i pjesnici koje je princ izdašno pomagao, okrenula se protiv sultanije, a ponajviše protiv velikoga vezira Rustem-paše Hrvata!

Sulejman ga je odlučio žrtvovati te ga je, pod optužbom da je poticao na ubojstvo princa Mustafe, smijenio oduzimanjem pečata.¹¹ Međutim, prevrtljivom paši se, osim toga, ništa nije dogodilo. Rustem je vraćen na položaj velikoga vezira nakon dvije godine i to je ostao do svoje smrti 10. srpnja 1561. Ubrzo nakon Mustafina ubojstva Sulejman je, na Rokselanin nagovor, u Bursu posalo ubojice koje su se riješile Mustafina sina Murata. Nedugo nakon toga umro je i Đihangir, najmiliji sultanov sin!

Uzmemo li u obzir stalno natjecanje i spletke turskih prinčeva, u priči o Mustafinoj želji za prijestoljem vjerojatno ima i istine. Međutim, jasno je da je Rokselana preko Rustem-paše pripremala put do trona za svoga sina koji će kasnije postati sultan Selim II. Iako je iz svega izvukao živu glavu, Rustema povijest nije zapamtila po dobrome, a turski ga pisci i kroničari nisu štedjeli pa lista njegovih nedjela ide u nedogled. Sličan joj je jedino popis njegove ostavštine koja je pobrojana nakon pašine smrti. Diljem carstva ostavio je 815 posjeda, 476 mlinova, 1700 robova, 2900 konja, 1106 deva, 600 srebrom ukrašenih sedala, 130 pari zlatnih ostruga, 769 bogato urešenih sablji, 800 kopija Kurana, 32 draga kamena vrijedna oko 11 milijuna aspri (aspra=akča - turski srebrni novac) te oko 2 milijuna dukata u gotovini.¹²

Većinu ovoga nevjerojatnog bogatstva naslijedila je pašina udovica Mihrimah. Rođena je godine 1522. u Istanbulu, a majka joj je bila znamenita ali i ozloglašena Valide sultan (kraljica majka - sultanija) Rokselana. Godine 1539., kako smo vidjeli, stupila je u brak sa znatno starijim Rustemom, brak koji nije bio blagoslovljen srećom. Ipak, kao turska princeza, a kasnije i vezirova žena pa udovica, Mihrimah je posjedovala ogromno bogatstvo. Njezin

10 A. Clot 2005, str. 157-158.

11 A. Clot 2005, str.158-159; G. Goodwin 2006, str. 98, 145-146.

12 A. Clot 2005, str. 157, 325.

Slika 3
Istanbul, Sulejmanova džamija - Mauzolej (Turbe) Sulejmana Veličanstvenoga i Mihrimah

otac Sulejman Veličanstveni bio joj je privržen, a suvremeni spominju da je često uza nj jahala na njegovim vojnim pohodima i obilascima velikoga Carstva. Bila je s njim u bitci kod Gizabara u sjevernom Egiptu gdje je jahala na Batalu, svom omiljenom pastuhu. Ocu je obećala 400 galija koje će opremiti o svome trošku ukoliko se sultan odluči na potpuno uništenje vitezova ivanovaca na Malti (Malteški vitezovi). Na njih je bila izuzetno ljuta, posebice nakon što su vitezovi počeli zaustavljati muslimanske hodočasnike koji su brodovima krenuli na hidžru, u Meku. Nakon što je opljačkan jedan od trgovačkih brodova koji je vozio robu za harem u Carigradu a plijen odnesen na Maltu, princeza je pobjesnila. Međutim obećanje nije održala! Pred Maltom se u svibnju 1565. pojavilo oko 200 turskih brodova. Opsada je trajala do rujna kada su se posramljeni ostaci turske vojske morali povući.¹³

Mihrimah je umrla u Istanbulu godine 1578., a posljednjih je desetljeća svoga života nosila titulu Valide sultan (kraljica majka) tijekom vladavine svoga mlađeg brata Selima II. pa njegova sina Murata III.

Iako veliki turski vezir i njegova supruga nisu mogli u svakom trenutku nabrojiti sva svoja imanja i posjede, znamo da su za solinske bili zainteresirani. Zanimljivo je da se

u nabranju Rustemovih nekretnina i pokretnina posebno ističu mlinovi, kojih je desetak bilo i na solinskoj Rici. Međutim, iako su predstavljali glavninu gospodarstva na ovom području, solinski su mlinovi bili samo to - desetak mlinova u broju od nešto manje od 500 sličnih u Rustemovu vlasništvu (pa vlasništvu njegove udovice) diljem Carstva.

Za razliku od ostalih ovi su mlinovi, s ostalim solinskim posjedima, bili na samoj granici otomanske države i Mletačke Republike. Zato su i privlačili pozornost velikoga vezira i turske princeze, a odluke vezane uz njih nisu mogle biti nimalo uobičajene ili lagane.

Godine 1567. tadašnji splitski knez Antonio Pasqualigo svim silama pokušava riješiti razgraničenje turskih i mletačkih posjeda u Solinu. Probleme oko granice nekoliko je godina ranije dodatno zakomplicirao veliki vezir Rustem-paša Hrvat.¹⁴ Vezir je tada granicu odredio sam, bez sudjelovanja mletačkih izaslanika, što je do tada bio običaj. Između ostaloga, kako bi osigurao ubiranje poreza i daća, osnovao je i Novo Selo, istočno od tvrđave na Kuku, u koje je naselio stanovništvo iz okolice - iz sela Kuk-Kučine, Gorica i Križ. Granica je uspostavljena na nekakvom putu, moguće rimskoj cesti Salona - Epetij. Split je tako

13 A. Clot 2005, str. 174-178; J. J. Norwich 2007, str. 302-307.

14 Svakako prije godine 1561. kada je vezir umro.

ostao bez značajnoga dijela svoga polja. Čitav prostor zajedno sa Solinom pripao je Rustem-paši. I u ovom je slučaju na vidjelo izašla pašina upornost i prilična svojevoljnost. Činjenica je da je nastupao s pozicije jačega pa svoje odluke nije morao obrazlagati stanovnicima Splita, stiješnjima unutar svojih slabih bedema.

Godine 1565. splitskom knezu najviše problema zadaje pašina udovica Mihrimah. Naime, Solin je sa svojim mlinovima i stupama, od koji se posebno ističe Velika galija s dvanaest mlinova, bio u njezinu posjedu. Mlečani će, da bi riješili brojne probleme oko granice, pokušati od sultanije iznajmiti cijelo područje. Te je godine Frane Geremia, splitski plemić, bio poslan u Carigrad kako bio Mihrimah nagovorio da Splićanima iznajmi solinske posjede. Nakon toga Geremia se radi izvještaja i daljnjih savjeta morao uputiti u Veneciju gdje je dobio nalog da pođe i u Livno kliškom sandžaku Mehmed-begu radi istoga posla. Međutim, ni u Carigradu ni u Livnu Geremia nije uspio nikoga nagovoriti na zamisao Splićana pa mletačkoj vlasti nije ostalo drugo već mir od Turaka kupovati mitom i darovima.¹⁵

I posljednji put kada ime Mihrimah susrećemo u izvorima, ono je vezano za određivanje tursko-mletačke granice. Godine 1648. Leonardo Foscolo zauzeo je klišku tvrđavu i nakon 111 godina je vratio u kršćanske ruke. Ali tek 1671. određena je tursko-mletačka granica u Dalmaciji (Linea Nani). Međutim, prije nego je sporazum postignut u Solinskom polju krajem listopada 1671., tursko poslanstvo je pred mletačkoga izaslanika Battistu Nanija iznijelo vrlo bizaran prijedlog s poprilično neuvjerljivim objašnjenjem. Naime, Turci su se »složili« da Klis ostane u mletačkim rukama, ali Solin im nikako nisu mogli prepustiti.

Razlozi su bili vjerski. Turci su Mlečane, dakle nevjernike u svojim očima, uvjerovali da im Solin ne mogu prepustiti zbog grobnice sultanove kćeri, princeze Mihrimah, u džamiji koju je sama podigla. Naravno, ni u jednom trenutku to nije bilo moguće pa je Nani naposljetku Turke teškom mukom razuvjerio.¹⁶

Iako u historiografiji susrećemo romantične ideje o princezinu mogućem posljednjem počivalištu u džamiji koju je sagradila u Solinu,¹⁷ pouzdano je da je Mihrimah nakon svoje smrti, 21. siječnja 1578., pokopana u najvećem turbetu (mauzoleju) unutar kompleksa Sulejmanove džamije u Istanbulu, uz svoga oca Sulejmana Veličanstvenoga. Grobovi oca i kćeri i danas se nalaze tamo. Njezin muž, veliki vezir Rustem-paša Hrvat pokopan je uz tzv. Prinčevu džamiju (Şehzade camii) na Fatihu u Istanbulu.¹⁸

Nažalost, iz vremena turske uprave u Solinu nije ostalo važnijih spomenika. Najočuvanija je zasigurno utvrda Gradina i crkva u njoj koja je, s obzirom na vrijeme nastanka (VI. stoljeće) i bizantski arhitektonski izričaj, Turcima mogla poslužiti kao džamija. Mlinica Velika galija (koja se izravno spominje kao princezino vlasništvo) polako se gubi u raznim pregradnjama. Čak su i »protagonisti« ovoga članka, što se tiče hrvatske historiografije, još uvijek vrlo malo poznati.¹⁹ Promjenom socijalne slike, doseljavanjem novoga stanovništva kao posljedice razvoja Solina i okolice, posljednjih desetljeća nestaje i toponimija koja je, doduše u manjem dijelu, turskoga podrijetla (Majdan, Arapovac, Meterize, Karabaš).

Međutim, sve su ovo teme za buduće brojeve Tusculuma koji je, nadamo se, i ovaj put uspio u svojoj nakani da zaboravu otrgne slike iz solinske prošlosti. I sačuva ih za neke buduće Solinjanke i Solinjane.

15 O pitanjima razgraničenja vidi: L. Katić 1958, str. 203-205; V. Solitro 1989, str. 179-184; I. Alduk 2009.

16 L. Katić 1958, str. 208-209; L. Katić 1993, str. 444.

17 L. Katić 1952, str. 213-214.

18 Sve ove građevine, uključujući Rustem-pašinu džamiju na Eminönüu u blizini Bazara začina u Istanbulu te džamiju Mihrimah kod Edirne Kapi (Vrata za Edirne) u blizini carigradskih bedema, djela su najvećega otomanskog arhitekta svih vremena Mimara Sinana. R. Günay 2009, str. 30-32, 46-50, 100-104, 149-153

19 N. Moačanin 1996, str. 76, 81.

Literatura

- I. Alduk 2009 Ivan Alduk, *Tvrđava Kuk iznad Kučina*, Tusculum 2, Solin 2009, 71-83.
- A. Clot 2005 André Clot, *Suleiman the Magnificent*, London 2005.
- A. Fisher 1992 Alan Fisher, *Suleyman and His Sons*, Paris 1992, 117-124.
- G. Goodwin 2006 Godfrey Goodwin, *The Janissaries*, London 2006.
- R. Günay 2009 Reha Günay, *Sinan. The Architect and His Works*, Istanbul 2009.
- L. Katić 1952 Lovre Katić, *Solinski mlinovi u prošlosti*, Starohrvatska prosvjeta 2, Split 1952, 201-219.
- L. Katić 1958 Lovre Katić, *Granice između Klisa i Splita kroz vjekove*, Starohrvatska prosvjeta 6, Split 1958, 187-210.
- L. Katić 1993 L. Katić, *Naseljenje današnjeg Solina*, Rasprave i članci iz hrvatske povijesti, Split 1993, 437-455.
- N. Moačanin 1996 Nenad Moačanin, *Novije spoznaje o povijesti Kliškog sandžaka prema osmanskim izvorima*, Mogućnosti 47, br. 4/6, Split 2000, 74-82 (posebni otisak).
- J. J. Norwich 2007 John Julius Norwich, *The Middle Sea. A History of the Mediterranean*, London 2007.
- T. Pavičić 2004 Tomislav Pavičić, *Antun Vrančić. Znameniti šibenski humanist*, Šibenik 2004.
- V. Solitro 1989 Vicko Solitro, *Povijesni dokumenti o Istri i Dalmaciji*, Split 1989.

Summary

Ivan Alduk

Rüstem-Pasha and Mihrimah

Key words: Rüstem Pasha Croat, Rustem-paša Hrvat, Mihrimah, frontiers, Solin

Following the Ottoman taking of Klis in 1537, the area of Solin came under the Ottoman rule as well. Very soon, of the lands by the Jadro River a property of the Ottoman Empire Grand Vizier, Rüstem Pasha Croat (Rustem-paša Hrvat), was formed. His influence at the court of Suleiman the Magnificent was immeasurable. Together with his wife, Mihrimah, and her mother, the infamous sultana Rokselana, Rüstem determined the interior and foreign policies of the Empire for many years. By his intrigues, he brought to assassination of the Suleiman's son, Mustafa, the most probable successor to the throne. The numerous new taxes, selling of the state offices, and like, made Rüstem Pasha anything but popular among the people. Yet, this did not prevent him from collecting a great wealth in his lifetime, most of which to have been inherited by the Pasha's widow and the Suleiman's daughter, Mihrimah.

Rüstem and Mihrimah most probably never visited these areas, nevertheless they took part in the events related to their properties in Solin several times, mostly those concerning determining the Turkish-Venetian frontier.

The entire frontier issue was eventually solved only long after their deaths, when a story mentioned Mihrimah as the straw grasped by the Ottoman Turks in their fruitless attempts to keep the area of Solin under their rule.